Τὰ θέματα διαλέξεων εἰς τὴν πόλιν μας τιμῶνται ἀπὸ ἐκλεκτοὺς ὁμιλητάς, συμπολίτας καὶ ἐξ Ἀθηνῶν. Τὸ ἀκροατήριον, ὅμως, ἐφέτος δὲν εἶναι τόσον πυκνόν, ὅπως τὰ προηγούμενα χρόνια. Καὶ εἶναι τόσον ἐποικοδομητικαὶ αἱ διαλέξεις.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Εἶναι ἀξιέπαινον τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Φυσιολατρικοῦ Συνδέσμου διὰ τὰς ὡραίας πολιτιστικὰς ἐκδηλώσεις του τὸν τελευταῖον καιρόν. Διότι αἱ ἐκθέσεις ποὺ ὀργανώνει, ἐξυψώνουν πράγματι τὸ ἐπίπεδον πολιτισμοῦ τῶν Πατρῶν.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο Ε΄. - Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΟΥΡΑ, καθηγητοῦ

Ὅταν ἐκηρύχθη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, φοβερὰ τρομοκρατία ἐξαπελύθη κατὰ τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ καθ' ὅλην τὴν χώραν. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ δραματικὴ πρᾶξις ἤρχισε μετὰ τὴν εἴδησιν, ὅτι ὁ Ὑψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον. Ἠπειλεῖτο γενικὴ σφαγὴ καὶ ἐρήμωσις. Χάριν ἐγγυήσεως, συνελαμβάνοντο καὶ ἐφυλακίζοντο συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. «Ἀδελφοί, οὕτως ἠθέλησεν ὁ Κύριος δεικνύων ἡμὶν πολλὰ σκληρά, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς ὁ Πατριάρχης. Ἀπέρχεσθε σήμερον εἰς τὴν πύλην. Κύριος οἶδε τὸ ἀποβησόμεον. Ἀλλὰ ἐὰν ἀποθῇ εἰς μαρτύριον, ἀκολουθήσω ὑμᾶς τάχιον καὶ ἐγώ». Δὲν εἶχε καμμία ἀμφιβολίαν ὁ Γρηγόριος ὅτι ἐπέκειτο τὸ μαρτύριον. Τοῦ συνέστησαν νὰ γλυτώσῃ διὰ τῆς φυγῆς, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ Γένος, εἴτε πλησίον τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τὴν ἐλευθερίαν, εἴτε προπαγανδίζων εἰς τὴν ξένην χάριν τοῦ ἀγῶνος. Ἡ ἐπονείδιστος φυγὴ ἐνὸς γέροντος, εἶπεν, ἀπὸ τὸ καθῆκον εἶναι προδοσία, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε. Ἀπεναντίας, ἡ παραμονὴ εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἔσωζεν ἀθώους ἀπὸ ἄδικον σφαγήν, θὰ προελάμβανε πυρκαϊὰς καὶ καταστροφάς, ποὺ θὰ ἐξαπέλυε τὸ ἐξεγειρόμενον θηρίον.

Καὶ ἔμεινεν, ἐν γνώσει ὅτι τὸν ἀνέμενεν ἡ ἀγχόνη.

Ἀνήμερα τὸ Πάσχα τοῦ 1821 περὶ τὴν 10ην πρωϊνὴν συνελαμβάνετο εἰς τὸ ταπεινόν του δωμάτιον καὶ ταὐτοχρόνως τοῦ ἐκοινοποιεῖτο τὸ Σουλτανικὸν φιρμάνιον, ὅτι ἐκηρύσσετο ἔκπτωτος τοῦ ἀξιώματός του, διότι ἀπεδείχθη ἀχάριστος, ἄπιστος καὶ προδότης. Ἡ ἀγχόνη εἶχε στηθῆ εἰς τὴν μεσαίαν πύλην τοῦ Πατριαρχείου, ὅταν παρεδόθη, περὶ τὴν 2αν μεταμεσημβρινὴν ὥραν, εἰς τὸν δήμιον, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ μαρτύρια, μὲ τὰ χέρια δεμένα ὄπισθεν, χλευαζόμενος ἀπὸ τὰ μαινόμενα πλήθη. Καρτερικός, ἀλύγιστος, σταθερός, ἀμίλητος, ἐκπροσωπεῖ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ὑπομονήν. Ἔρημα ἦσαν τὰ μέρη ἀπ' ὅπου διήρχετο, φόβος καὶ τρόμος παντοῦ. «Θεὲ Κύριε τοῦ ἐλέους, δέξου τὴν ψυχήν μου ἀντὶ τοῦ λαοῦ Σου», εἶχεν εἴπει μετὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως. «Κύριε, εἰς χεῖρας Σου παραθήσομαι τὸ Πνεῦμα μου», ἔλεγε τώρα, εὐλογῶν τὸν ἱερὸν χῶρον τῆς καταθλιπτικῆς σιωπῆς.

Τρεῖς ἡμέρας παρέμεινε κρεμασμένον τὸ ἄπνουν σῶμα τοῦ Μάρτυρος. Εἰς τὸ στῆθος του ἐστερεώθη ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη. Ὕστερα τὸ σῶμα ἐπωλήθη διὰ νὰ διαπομπευθῇ. Ἐκυλίσθη εἰς τὰς ὁδούς, ἐρρυπάνθη καὶ τελικῶς ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ εὐσεβὴς Κεφαλλὴν Νικόλαος Σκλάβος τὸ ἀνέσυρε, τὸ μετέφερεν εἰς Ὀδησσὸν καὶ τὸ ἔθαψεν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ Γρηγόριος ἀνεδείχθη μία ἐξαίρετος προσωπικότης. Ἀνεστήλωσε τὸ κλονισμένον κῦρος τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν θεσμὸν κατέστησε, διὰ σειρᾶς μέτρων, ἄξιον τῆς σπουδαίας του ἀποστολῆς. Γνωστὸν εἶναι καὶ εἰς τοὺς ἀρνητὰς τῆς ἀξίας του τὸ παιδευτικόν του ἔργον. Ἔμαθε γράμματα ὁ Γρηγόριος πολλά, σπουδάσας εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Πατρίδος του, εἰς Ἀθήνας, εἰς Σμύρνην καὶ Πάτμον, ζωηρῶς ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθουν γράμματα ὅλοι, νὰ μορφωθῇ ὁ λαός. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦτο διάκονος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης καὶ ἀργότερα ὡς Πατριάρχης, ἠσχολεῖτο μὲ μεταφράσεις εἰς τὴν ἁπλὴν γλῶσσαν τῶν ἱερῶν κειμένων, λόγων Πατέρων, τοῦ Κυριακοδρομίου, χάριν τῶν πολλῶν. Ἐπὶ τῆς πρώτης Πατριαρχίας του συνεστήθη τὸ πρῶτον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν τυπογραφεῖον. Τοῦτο μαρτυρεῖ πόσον φωτεινὸν πνεῦμα ἦτο ὁ Γρηγόριος. Δὲν ἦτο μόνον ὁ Πατριάρχης ἀρχηγὸς θρησκευτικὸς τοῦ ποιμνίου του, ἦτο ἡγέτης ἐθνικὸς τοῦ δουλεύοντος Γένους, ἦτο κυματοθραύστης τῶν ἀνωμάλων καὶ τυραννικῶν διαθέσεων τῶν κρατούντων. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ εὐθυγραμίσῃ τὴν τακτικὴν καὶ τὴν πορείαν του πρὸς τὰ παραγγέλματα τῆς Πύλης. Τὸν Τοῦρκον δυνάστην ἀποκαλοῦσε, χαρακτηριστικῶς, θηρίον ὁ Γρηγόριος. Αὐτὸ τὸ μονίμως ἐξαγρι-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

11—4—65. Ἐη ΚΥΡΙΑΚΗ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
ΕΥΑΓΓ. ΜΑΡΚΟΥ: (ι΄ 32—45)

"ΟΥΚ ΟΙΔΑΤΕ ΤΙ ΑΙΤΕΙΣΘΕ,,

Τοῦ αἰδεσ. κ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησις, ποὺ ἔδωκεν ὁ Κύριος στοὺς δύο ἀπαιτητικοὺς μαθητάς Του, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάνη, ποὺ τοῦ ζητοῦσαν πρωτεῖα καὶ ἀξιώματα καὶ μάλιστα τὴ στιγμή, ποὺ Ἐκεῖνος τοὺς προέλεγε «τὰ μέλλοντα Αὐτῷ συμβαίνειν», δηλ. τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῶν παθημάτων Του. Ἀπάντησις πέρα γιὰ πέρα ὀρθὴ καὶ ἀκριβὴς ἀλλὰ καὶ πολὺ διδακτικὴ γιὰ μᾶς, γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὴν ἀναλύσουμε.

«Οὐκ οἶδατε τὶ αἰτεῖσθε...», δὲν ξέρετε τὶ ζητᾶτε. Ἀλλὰ γιατί; Γιατὶ ὁ Κύριος ἔδωκε τέτοια ἀπάντησι στοὺς μαθητάς Του;

Πρῶτον, διότι οἱ θέσεις καὶ οἱ πρωτοκαθεδρίες στὴ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν δίδονται μὲ μέσα καὶ μὲ ρουσφέτια, ἀλλὰ κερδίζονται μὲ ἀγῶνες πνευματικοὺς μέσα στὸ μεγάλο στίβο, στὸ στίβο τῶν ἀρετῶν. Ἂν δὲν ἀγωνισθῆς μέσα σ' αὐτὸν μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ μὲ συνέπεια καὶ ἂν δὲν κερδίσης στὴν πάλη ἐναντίον τοῦ κακοῦ, δὲν στεφανώνεσαι, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ πάρῃς θέσι μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως. Ὁ Ἰάκωβος μὲ τὸν Ἰωάνη ἠθέλησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια καὶ ἀγάπη, ποὺ ἔδειχνε ὁ Κύριος πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς εἶχε στὸ στενότερο κύκλο του, καὶ σὰν κατώτεροι ἄνθρωποι, — ἄλλωστε δὲν εἶχαν ἀκόμη τὸν καταρτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος — ἄρχισαν νὰ Τοῦ ζητοῦν ρουσφετολόγια καὶ θέσεις καὶ ἀξιώματα.

Δεύτερον, διότι κᾶτι τέτοιες ἀπαιτήσεις εἶναι ἀντίθετες πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχαν ἀκόμη καταλάβει. ὁ Ἰάκωβος μὲ τὸν Ἰωάνη. Παρ' ὅλα, ποὺ ἦσαν κοντὰ στὸν Κύριο τρία ὁλόκληρα χρόνια, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν μέσα τους τὴν παλαιὰ νοοτροπία, ποὺ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν προγονικὴ ρίζα τῆς ἁμαρτίας, τὸν ἐγωϊσμό. Μήπως τὴν ἴδια νοοτροπία δὲν ἔχουμε κι' ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε χριστιανοὶ ἀπὸ νήπια, δηλαδὴ ἀπὸ τότε, ποὺ βαφτιστήκαμε; Τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετο. Ζητεῖ νὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν πρώτη αὐτὴ καταραμένη ρίζα τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ξεκινᾶνε ὅλες οἱ ἄλλες κακίες. Ζητεῖ νὰ συντρίψουμε τὸ μεγάλο θηρίο τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ποὺ ἔχει κατάρα τὸ Διάβολο καὶ στὴ θέσι του νὰ βάλουμε τὴν ταπεινωσι, τὴν εὐλογημένη αὐτὴ προϋπόθεσι πάσης ἀρετῆς τὴ χρυσῆ αὐτὴ βάσι γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ πρόοδο τοῦ ἀνθρώπου. Παραθέτουμε τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας, ποὺ εἶναι φωτεινὰ σὰν τὸν ἥλιο καὶ καθαρὰ σὰν τὸ ἀγνὸ χρυσάφι: "Ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος. Καὶ ὅς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος». Ἰδοὺ ὁ χρυσοῦς κανών, ποὺ δὲν παίρνει καμμιὰ ἀλλοίωσι καὶ κανέναν συμβιβασμό. Αὐτὸν ἄλλωστε τὸν κανόνα τὸν ἐφάρμοσε πρώτος ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο πλήρη καὶ τέλειο ὅπως ἔκαναν μετὰ ἀπ' Αὐτὸν καὶ ὅλοι οἱ πραγματικοὶ ὀπαδοί Του. Ἄρα λοιπὸν δὲν ἤξεραν τὶ ζητοῦσαν ὁ Ἰάκωβος μὲ τὸν Ἰωάννη, μὲ τὶς πρωτοκαθεδρίες των.

Τρίτον, ὁ Ἰάκωβος μὲ τὸν Ἰωάννη ἔπεσαν καὶ σὲ ἕνα ἄλλο μεγάλο σφάλμα: ἔκαναν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον καὶ ζητοῦσαν πράγματα, ποὺ, ἂν εἰποῦμε ὅτι ὑποχωροῦσε ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής μας καὶ τοὺς ἔκανε τὸ «χατήρι» θὰ εὕρισκαν ἀφάνταστη καὶ ἀπερίγραπτη συμφοβά! Πράγματι· ἂν ὁ Κύριος τοὺς ἔδινε τὰς δύο θέσεις, ποὺ Τοῦ ζητοῦσαν, «ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν Του καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων Του καθήσωσιν», τότε θὰ ἔπρεπε νὰ σταυρωθοῦν καὶ ἐκεῖνοι ἐπάνω στὸ Γολγοθᾶ, ὅπως οἱ δύο λησταί. Ἀλλὰ ἔτσι συμβαίνει, ἀγαπητοί μου. Ζητᾶμε πολλὲς φορὲς στὶς προσευχές μας πράγματα, ποὺ ἂν ὁ μεγάλος Θεὸς μᾶς τὰ ἔδιδε, θὰ βρίσκαμε τὴ συμφορά, τὴν καταστροφή μας. Πράγματι· πόσες φορὲς βλέπουμε ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν πατρικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἐναντίον τοῦ Ὁποίου ἄλλοτε εἴχαμε βαρυγκομήσει ἴσως διότι τοῦ ζητούσαμε πράγματα καὶ δὲν μᾶς ἱκανοποιοῦσε. Δυστυχῶς, δὲν ἔχουμε μάθει, ὅτι ὁ Κύριος ξέρει περισσότερα ἀπὸ μᾶς καὶ πρὸ παντός, μᾶς ἀγαπάει καὶ ἐνδιαφέρεται περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐμεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό μας.

Γι' αὐτὸ ἂς μάθουμε πάντοτε νὰ ἐμπιστευώμαστε στὴν ἀγάπη Τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μας καὶ ἕνα πρᾶγμα νὰ τοῦ ζητοῦμε στὴν κάθε περίστασι καὶ στὴν κάθε μας ἀνάγκη: Νὰ γίνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε καὶ τὸν ἐγωϊσμό μας σιγὰ - σιγὰ θὰ γκρεμίσουμε μέσα μας καὶ θὰ ἐπιτυγχάνουμε πάντοτε τὰ ἀνώτερα καὶ τὰ ὑψηλά, ἐφ' ὅσον δέβαια ἀγωνιζόμαστε μὲ τὸ νόμο καὶ τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΗΕ

Ἡ βάσις ἀξιοποιήσεως τοῦ συντελεσθέντος ἔργου του.-Ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία; - Ποῖοι οἱ κωλυσιεργοῦντες. - 4 καίρια ἐρωτήματα

Τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ συνεργάτου μας κ. ΔΗΜ. Γ. ΚΑΡΜΟΚΟΛΙΑ

«Ἡμεῖς οἱ λαοὶ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἀποφασισμένοι νὰ ἀπολυτρώσωμεν τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἐκ τῆς μάστιγος τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία δὶς προεκάλεσεν ἀπερίγραπτον θλῖψιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ νὰ ἐνδυναμώσωμεν τὴν πίστιν εἰς τὰ στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν κατοίκων μικρῶν καὶ μεγάλων ἐθνῶν· καὶ νὰ δημιουργήσωμεν καταστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ὑπάρχῃ δικαιοσύνη καὶ σέβας πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, προερχομένας ἐκ τῶν διαφόρων πηγῶν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου· καὶ νὰ ἐπιδιώξωμεν κοινωνικὴν πρόοδον εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη τῆς Γῆς, ἐπικαλούμεθα διὰ τοὺς σκοποὺς τούτους τῆς γενικῆς συμφωνίας ὅπως ζήσωμεν εἰρηνικῶς ἐν καλῇ πίστει, ἐργαζόμενοι ὁμοῦ διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν προαγωγὴν ὅλων τῶν λαῶν· ἔχομεν ὡς ἐκ τούτου ὑποσχεθῆ νὰ συνδυάσωμεν τὰς προσπαθείας μας διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν τούτων μέσῳ τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἱδρυομένου Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ, ὅστις προθύμως θὰ ἀποδεχθῇ ὡς μέλος του πᾶν φιλειρηνικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ὅτι θὰ δύναται νὰ διεκπεραιώσῃ τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς καὶ ὑποχρεώσεις».

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια οἱ νικηταὶ τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ὑπέγραψαν τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμ. Ἐθνῶν τὸ ἔτος 1945, εἰς τὸν "Αγιον Φραγκίσκον τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ ἐφιάλτης τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλοεξοντώσεως θὰ ἐξέλιπεν ἢ θὰ περιωρίζετο εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Ἡ ἔμπνευσις τῶν εὑρετῶν καὶ δημιουργία τῆς Ἰδέας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν πλέον ἀξιεπαίνων ἐνεργειῶν τῆς ἀντρωπίνης ἐπινοήσεως. Τί ἔχει ὅμως μέχρι σήμερον ἐπιτύχει ὁ ΟΗΕ; "Εχει ὅντως καταστῆ φύλαξ τῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐθνῶν καὶ κατὰ πόσον αἱ σήμερον συμμετέχουσαι 115 χῶροι ἀπολαμβάνουν δικαιοσύνης;

Διὰ τοὺς σπουδαστὰς τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ὁ ΟΗΕ ἀποτελεῖ σύμβολον περιπλοκῆς, ἡ ἀκριβὴς ἀντίληψις τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖ μακροχρόνιον πεῖραν καὶ ὀξεῖαν διορατικότητα εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ μεγαλοπρεποῦς κτιρίου του διαδραματιζόμενα. Εἰς τὸ τμῆμα, ὅπου ἐδρεύει τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, καθημερινῶς ἀποφασίζεται ἡ τύχη ἑνὸς ἢ περισσοτέρων Κρατῶν. Ἐλπὶς τῆς παρούσης ἐρεύνης εἶναι νὰ προσδιορίσῃ τὸν βαθμὸν ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας τοῦ Συμβ. Ἀσφαλείας καὶ γενικώτερον, τοῦ ΟΗΕ εἰς ζητήματα διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ἀπονέμεται ὄντως δικαιοσύνη; Ποῖος καθορίζει τί εἶναι δίκαιον καὶ ἐπὶ ποίων βάσεων;

ΚΥΡΙΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Τὰ κατωτέρω ἕξ ὄργανα μὲ ἓν συντομίᾳ ἀναφερομένας τὰς λειτουργίας των, διεκπεραιοῦν τὴν ἐργασίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ:

Α) Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις: Περιλαμβάνει ὅλα τὰ μέλη τοῦ Ο. Η.Ε., ἕκαστον τῶν ὁποίων δικαιοῦται μιᾶς ψήφου. Συνέρχεται ἐτησίως καὶ αἱ συνεδριάσεις της διαρκοῦν 3 — 4 μῆνας. Ἀποφάσεις λαμβάνονται διὰ τῆς συγκαταθέσεως 2)3 τῶν μελῶν της. Ἐκλέγει τὰ μὴ μόνιμα μέλη τοῦ Συμβ. Ἀσφαλείας καὶ ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ ὡρισμένα μέλη τῶν ὑπολοίπων ὀργάνων, ὡς καὶ τὸν Γεν. Γραμματέα. Ἐπίσης, πλῆθος ἐπιτροπῶν, ἀσχολουμένων μὲ ἀνὰ τὸν κόσμον κοινωνικο-οἰκονομικοπολιτικὰ προβλήματα.

Β) Τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας: 11 μέλη, 5 μόνιμα — Ἡνωμ. Πολιτεῖαι Μ. Βρεταννία, Γαλλία, Σοβιετικὴ Ἕνωσις καὶ Κίνα — καὶ 6 μὴ μόνιμα, ἐκλεγόμενα διὰ περίοδον δύο ἐτῶν ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Ἐρευνᾷ ὅλας τὰς προστριβὰς καὶ διαμάχας ἀς ἔχουν ἄμεσον ὑπευθυνότητα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης. Ὅλαι αἱ σπουδαῖαι ἀποφάσεις του ἀπαιτοῦν ἑπτὰ ψήφους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πέντε πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ εἶναι τῶν μονίμων μελῶν.

Γ) Οἰκονομικὸν καὶ Κοινωνικὸν Συμβούλιον: 18 μέλη, ἐκλεγόμενα ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως διὰ περιόδου 3 ἐτῶν. Μελετᾷ καὶ κάμνει ἀναφορὰν ζητημάτων, προτεῖνον τὴν λήψιν μέτρων εἰς τὸ Συμβ. Ἀσφαλείας. Ἀποφάσεις διὰ πλειοψηφίας.

Δ) Ἐπιτροπεῦον Συμβούλιον: Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν του εἶναι μεταβλητός, τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πάντοτε περιλαμβανομένων. Ἀποφάσεις λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας.

Ε) Γραμματεία: Διευθυνομένη ἀπὸ τὸν Γεν. Γραμματέα, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ διοικητικὸς ἡγέτης τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Συμβ. Ἀσφαλείας εἰς πᾶν ὅ,τι κατὰ τὴν γνώμην του διακινδυνεύει τὴν εἰρήνην. Τὸ προσωπικὸν τῆς Γραμματείας ἀνέρχεται εἰς 4.000 ἄτομα.

ΣΤ) Δικαστήριον Διεθνοῦς Δικαίου: Ἐδρεύον ἐν Χάγῃ καὶ ἀποτελούμενον ἐκ 15 Δικαστῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας διὰ περίοδον 9 ἐτῶν. Ἐπιλύει τὰς διαφορὰς ἐθελουσίως, ζητούντων τὴν περέμβασίν του ὡς μεσολαβητοῦ.

Ἐξ ὅλων τούτων, τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας εἶναι τὸ δυναμικώτερον τμῆμα τοῦ Ὀργανισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ κυριολεξίᾳ κυβερνᾷ τὸν κόσμον ἐὰν τὰ πέντε μόνιμα μέλη του σὺν τῇ ψήφῳ δύο ἀκόμη κρατῶν εὑρεθοῦν σύμφωνα εἰς ἕν, οἰοδήποτε ζήτημα. Ἀτυχῶς ἢ εὐτυχῶς ὅμως, ἀντὶ τόπου ἐφευρέσεως σοφῶν ἀποφάσεων, τὸ Συμβ. Ἀσφαλείας ἔχει

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ ΖΙΡΑΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ κόσμος του

Ι΄

Τὸ παιδί, ποὺ εἶναι ὑπερήφανο καὶ ἐπιπόλαιο, ἐὰν μὲν εἶναι ἀγόρι, τείνει μεταξὺ ἄλλων νὰ γίνῃ δεινὸς χαρτοπαίκτης καὶ θὰ ρέπῃ γενικῶς πρὸς τὰ τυχερὰ παιγνίδια· ἐὰν δὲ εἶναι κορίτσι, ἡ μεγάλη κοκετταρία θὰ ἀποτελῇ τὸ κύριο χαρακτηριστικό του ὅταν μεγαλώσῃ. Καὶ εἶναι γνωστὸν σὲ ποιὰ καταστροφὴ ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ τυχερὸ παιγνίδι καὶ σὲ πόση ἠθικὴ πτῶσι παρασύρει ἡ κοκετταρία.

Ἕνας νέος εἴκοσι χρόνων, κατάδικος σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα δύο δεκαετιῶν, ἐξωμολογήθη μιὰ ἡμέρα στὸν ἱερέα, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη στὸ κελλὶ τῶν φυλακῶν, τὰ ἑξῆς: Ἤμουν στὸ Παρίσι σπουδαστὴς τῆς Νομικῆς καὶ μὲ παρέσυραν στὸ χαρτοπαίγνιο· καὶ ὅσα περισσότερα ἔχανα, μὲ ἄλλη τόση μεγαλειτέρα μανία ἔπαιζα. Στὸ τέλος εὑρέθηκα σὲ ἀδυναμία νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ ὠδήγησε στὸ ἔγκλημα...

Τὸ τυχερὸ παιγνίδι, ποὺ θεωρεῖται ἕνα ξεκούρασμα, ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὸ ὑπερήφανο παιδὶ πάθος φοβερό. Εἶναι σὰν τὸ ποτάμι, ποὺ στὴ πηγή του δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀνησυχαστικό· ἐν ὅσῳ ὅμως προχωρεῖ, ὑπερχειλίζει καὶ κατακλύζει ἀπεράντους ἐκτάσεις, παρασύροντας σπίτια καὶ ὅ,τι εὑρίσκει μπροστά του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προξενῇ καταστροφές, ἐρήμωσι καὶ τὸν θάνατο.

Καὶ ἡ κοκετταρία δὲν εἶναι ὀλιγώτερο ἐπικίνδυνη. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ στὴν προδοσία, στὴν ἀτίμωσι καὶ στὸ θάνατο.

Ὁ ἐπιπόλαιος χάνεται, διότι δὲν βλέπει, ἢ μᾶλλον δὲν βλέπει ὅπως πρέπει. Τὸ νὰ μὴ βλέπῃ κανεὶς, ἀποτελεῖ δυστυχία· τὸ νὰ βλέπῃ ὅμως ἐσφαλμένα, τὸ νὰ θεωρῇ τὴν πλάνη καὶ τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθεια καὶ τὸ σκοτάδι ὡς φῶς, τοῦτο εἶναι θλιβερώτερο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο. Ὁ τυφλὸς διστάζει, ἐρευνᾷ, ψηλαφεῖ καὶ ζητεῖ ὁδηγόν· ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ δὲν βλέπει καλά, νομίζει ὅτι εὑρίσκεται στὸ σωστὸ δρόμο καὶ πολλὲς φορὲς περιπλανᾶται καὶ διατρέχει διαφόρους κινδύνους.

★

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσωμε τὸ ὑπερήφανο καὶ ἐπιπόλαιο παιδὶ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ ἐλαττώματά του;

Πρῶτο φάρμακο εἶναι νὰ τὸ παρωθήσωμε νὰ σκέπτεται ὁπωσδήποτε ὀρθῶς. Σὲ κάθε περίστασι νὰ τοῦ ὑποσημειοῦμε τὶς συνέπειες τῶν ἐλαττωμάτων του. Δεύτερο, νὰ ὑποβάλλωμε τὸ παιδὶ σὲ πειθαρχία, ὥστε, διορθώνοντας τὸν ἄστατο χαρακτῆρα του, νὰ συνηθίσῃ εἰς τὸ νὰ καταβάλῃ προσπάθεια, νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ κάνῃ παρατηρήσεις στὸν ἑαυτόν του, νὰ ὑπερνικᾷ τὶς κακές του συνήθειες καὶ ν' ἀποκτᾷ θάρρος. Τρίτο φάρμακο, νὰ μπορέσῃ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ σταθερὰ εὐλάβεια, ἡ ὁποία θὰ τοῦ δημιουργήσῃ τὴν ἕξι τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἀδιαμαρτυρήτου ἀποδοχῆς τῆς τιμωρίας ὅταν σφάλλῃ. Καὶ τέταρτο, νὰ τοῦ ὑποδεικνύωμε ὅτι πρέπει ν' ἀναγνωρίζῃ καὶ νὰ εἶναι εὐγνώμων γιὰ τὸ ἀδιάκοπο ἐνδιαφέρον καὶ τὴ στοργὴ τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων του.

Εἶναι εὐτυχισμένα τὰ παιδιά, ποὺ εἶναι καλοαναθρεμμένα, ποὺ ἔχουν κατορθώσει, μὲ τὴν βοήθεια τῶν μεγάλων, νὰ διορθώσουν τὰ ἐλαττώματά τους καὶ τῶν ὁποίων οἱ καλὲς καταβολὲς ἔχουν ἀναπτυχθῆ, ἐνισχυθῆ καὶ τελειοποιηθῆ μὲ τὴν ὀρθὴ ἀγωγή.

Εὐτυχισμένα τὰ παιδιά, ποὺ ἔχουν ἀνατραφῆ καὶ διαπαιδαγωγηθῆ ἀπὸ μιὰ ἁγία μητέρα, ἀπὸ ἕνα ὑποδειγματικὸ πατέρα καὶ ἀπὸ διδασκάλους μὲ συναίσθησι τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των.

Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκην ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς, γιατὶ γεννᾶται μὲ τὴν κλίσι πρὸς τὸ κακό. Καὶ ὅταν δὲν παρίνῃ τὴν κατάλληλη ἀγωγή, γίνεται θῦμα τῆς ὑπερηφανείας, τῆς φιληδονίας καὶ τῆς πλεονεξίας. Γιὰ νὰ γίνῃ ταπεινό, ὑπάκουο καὶ ν' ἀποκτήσῃ ἐγκράτεια, χρειάζεται νὰ τιμωρῆται ὅταν ἐκδηλώνῃ τὰ ἐλαττώματά του συνεχῶς χωρὶς διάθεσι ἢ προσπάθεια βελτιώσεως.

"Οπως ἡ γῆ, ποὺ δὲν καλλιεργεῖται καὶ δὲν σπέρνεται μὲ ἐπιμέλεια, παράγει μόνον ἀγκάθια καὶ ἄχρηστα χόρτα, ἔτσι καὶ ἡ κάρδιὰ τοῦ παιδιοῦ ὅταν δὲν ἀνατρέφεται καταλλήλως, εἶναι μιὰ γῆ ἄγρια, ἕνα ἔλος, ἄγονη ἔρ